

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
20:13	19:36	18:36	תל אביב
20:17	19:39	18:34	ירושלים
20:12	19:36	18:35	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

האושר שבתורה

רק מי שלומד תורה בקושי ועמל זוכה לאושר האמיתי שיש בעולם הזה

קריאת שמע

לעם ישראל יש סיסמה, 'קוד הגנה' משוכלל. כשאומרים את הקוד הזה – הופכים למוגנים ושמורים, זוכים בהגנה מיטבית, בשמירה ממלאכי מרום. הסיסמה הזו היא כותרת בת שש מילים: 'שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד!', ולאחריה שלוש הפרשיות: 'ואהבת את ה' אלוקיך, 'והיה אם שמוע', ופרשת ציצית.

לא בכדי קריאת שמע היא סמל העם היהודי, היא המוטו שלו. היא נאמרת מדי יום ביומו מספר פעמים, פעמיים כמצוות עשה בוקר וערב, ובנוסף - קריאת שמע שעל המיטה וקריאת שמע לפני אמירת הקרבנות, ומוזכרת ברגעי התרגשות כמו בתפילת מוסף של ראש השנה. זו גם הקריאה שמיליוני יהודים זעקו רגע לפני שנטבחו על קדושת ה', וזה גם מקור הכח שלנו.

כי קריאת שמע – היא סיסמת השמירה של העם היהודי, היא הקוד הסודי המפעיל עלינו את מנגנוני ההגנה השמימיים. בקריאת שמע יש סודות כבירים של שמירה והגנה, כמו העובדה שיש בה רמ"ח מילים – המגינות על רמ"ח איברי האדם. לצד זאת, קריאת שמע כוללת שמירה רוחנית מלאה, כפי שה' מדרש תנחומא מגלה:

'אמר הקדוש ברוך הוא: אם שמרת את שלי – לקרות קריאת שמע שחרית וערבית, אני משמר את שלך!' – יש כאן הבטחה חסרת תקדים, בה בורא עולם אומר לנו: רוצים שאני אשמור עליכם? רוצים להיות מוגנים מכל פגע? רוצים ליהנות משכבת הגנה רב מערכתית בכל תחומי חייכם? – זה פשוט וזה קל: קראו קריאת שמע. אם שמרתם וקראתם את שמע כראוי, אני אשמור עליכם!

(הרב אשר קובלסקי)

גדול כאביו ר' אלעזר אבל הם שני סוגים ומינים זונים שונים, ר' אלעזר היה בצער מערה ור' יוסי לא היה בצער מערה, ממילא לא קרב זה אל זה ולא נקבר ר' יוסי עם אביו.

זה הפירוש שהקב"ה בוכה עליו – כאותו הבכי שאמר רשב"י אוי לי אם לא ראיתני בכך – בכי כזה של שמחה שהקב"ה שמח שיהודי עלה לדרגה כ"כ נפלאה, שאע"פ שאי אפשר לו לעסוק בתורה הוא עוסק.

כמו שרואים בדורנו אלפי בחורים אלפי אברכים אלפי חוזרים בתשובה אלפי עמך בית ישראל – שמתמודדים מול היצר הרע, מול קשיי הפרנסה, ועמלים בתורה כל אחד יותר מכדי יכולתו ועליהם הקב"ה בוכה משמחה אשריהם שזוכים הם לכך ושכרם עין לא ראתה אלוקים זולתך!

לכן "במקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד" כי הם באו ממקום שפל,

של חיי רחוב, יש להם הרגלים גרועים, והם עוזבים את הכל בשביל התורה, יותר ממי שנולד בפסגת הדת. הקב"ה לא נותר חייב, וכמה שקשים הניסיונות שלהם, ואינם מקבלים את מלוא ההערכה המגיעת להם מצד הציבור – באמת תחתונים למעלה ובשמים הם היושבים בראשונה במלכות.

וידוע מה שאמרו הז"ל באבות, כך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה, אם אתה עושה כך אשריך בעולם הזה וטוב לך בעולם הבא. ולכאורה המילים "אם אתה עושה כן" הם מיותרות, הרי אמרנו פת במלח תאכל וחיי צער תחיה – אשריך בעולם הזה. אלא, שבאה המשנה לומר לך שאם תשאל מה ההגיון, איך יתכן שיהיה לי אושר בעולם הזה כשאחיה חיי צער בלחם צר ומים לחץ על זה אמר "אם אתה עושה כן" אין כאן הגיון פשוט תעשה כך ותראה "שזה עובד".

לאיזה אושר זכה רשב"י שהיה טמון י"ב שנה בתוך חול, לאיזה אושר זוכים בני התורה המחרפים נפשם למות בעוני בשביל להחזיק את עמוד התורה ובשביל להחזיק בעץ התורה.

שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל זום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

אומרת הגמרא במסכת חגיגה: שלושה הקב"ה בוכה עליהם, מי שיכול ללמוד תורה ואינו לומד, ומי שלא יכול ללמוד ולומד. ושואלים מי שיכול ללמוד ולא לומד, אכן יש להצטער ולבכות עליו. כי הרי כל מטרת האדם בעולם זה ללימוד התורה, ואם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי. וכמו שאומר הזוהר, שגם אם עושה האדם כל המצוות שבעולם אם אינו עוסק בתלמוד – אומר לו הקב"ה צא ממחיצתי, אינני רוצה לראות את פניך. אבל מי שלא יכול ללמוד תורה ולומד – למה הקב"ה בוכה עליו?! אדרבא! יש לשמוח שהוא עושה יותר מיכולתו ועמל בתורה בכזו גיעה. כמו שמסופר על עמל התורה של רשב"י ובנו ר' אלעזר במערה, שישבו במשך 12 שנה ועוד שנה במערה, והתייגעו בתורה, כשכל מאכלם היה חרובים ומשקם היה מים, וכדי שלא יבלו הבגדים היו מתכסים בעפר עד הצואר ורק בעת התפילה היו לובשים הבגדים.

כך עלו ונתעלו כשרפי רום מעלה. אם אנחנו היינו במערה לא היינו מסוגלים ללמוד, אלו חיים של צער וייסורים גדולים מאד, אך לרשב"י ובנו ר' אלעזר אין חיים אלא תורה כך ישבו והגו בתורה יום ולילה עד שהודיע להם אליהו הנביא כי נתבטלה הגזירה. וכשיצאו מהמערה ורבי פינחס בן יאיר רצה לרוחץ את רשב"י ובכה רבי פינחס בן יאיר ודמעותיו ירדו על פצעי רשב"י, ואמר לו רשב"י "אוי לי שראיתך בכך", כי היה גופו מלא פצעים סדקים וחורים, ואמר לו רשב"י לרבי פינחס בן יאיר אוי לי אם לא ראיתני בכך שאם לא ראיתני בכך לא היית רואה בי כך, שלפני שלמד במערה היה רשב"י מקשה קושיא היה רשב"י עונה לו 12 תירוצים, ואחר צער המערה הרי בזכות עמל התורה הזה נתגדל ונתעצם כ"כ בלימוד התורה עד שעל כל קושיא ששאל רשב"י ענה רשב"י 24 תירוצים. והגיע רשב"י לדרגות נוראיות עליונות וזכה לגלות את תורת הנסתר שנמסר למשה מסיני וחזר רשב"י וגילה אותה. לכל הדרגות הללו זכה רשב"י כי "לא יכול היה לעסוק בתורה – ועסק" שעמל בתורה למעלה מכל דרגה אנושית וסיבולת של בן תמותה.

וכשנפטר נכדו רבי יוסי והביאוהו לקבורה אצל רבי אלעזר אביו, לא נתן הנחש להכניס את המת, ויצאה בת קול ואמרה לא מפני שזה גדול מזה, ר' יוסי היה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשחת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

בזכות ארבעה סעודות שבת

לטוב הצילני מיד הבליעל הזה.

סיימתי לברך ברכת המזון והנה תרדמה נפלה עלי, ואראה בחלומי חמישה זקנים מתווכחים ביניהם, זה אומר אני אציל אותו וזה אומר אני הוא שאצילהו, ואחד מהם עמד וטען כנגדם: אתם לא הצלתם אותו בזמן שלכם, עכשיו הזמן שלי ואני הוא שאציל אותו.

עד שענו כולם ואמרו: מאחר שהוא קיים כל ה' סעודות וביקש את זכותנו, אם כן צריכים כולנו לעמוד לימינו ולהצילו מרעתו. ועמדו כולם ואמרו לי: אנו אבות העולם אברהם יצחק ויעקב ודוד המלך ואליהו הנביא, אשר הזכרת אותנו וביקשת זכותנו, באנו להצילך, אל תירא ואל תחת ואל ירע לבבך.

ותיכף נפתחה הדלת ונכנס הליסטים ולקח אותי והביאני לפני כלבו לטרוף אותי. והנה מה רבו מעשיך ה', במקום שהכלב יתנפל עלי, ונהפוך הוא שהתנפל על בעליו וטרף אותו ומיד נעשה גל עצמות. תהילה לאל יתברך ברוך הוא, כי הפליא חסדו לי בעת מצור והציל נפשי מרדת שחת בר מינו.

"רבונו של עולם, אין לי יין לקידוש אבל יהי רצון שיהיה חשוב קצת המים כיון..."

הלכתי לחמור להתיר אותו מקשריו ורציתי ללכת לביתי, אבל בא הכלב ומשך אותי מבגדי ויסחבני ויביאני למקום אחד, והתחיל לחפור ברגליו, והנה בצבץ לו כד גדול של אבנים טובות ומרגליות והמשיך לסחוב אותי למקום אחר וחר גם כן, ונראה תחתיו כד גדול של זהב. העמסתי הכל על החמור ולמעלה כיסיתי בחיטים, וכדי שלא יראה העוברים ושבים. ונהגתי החמור והלכתי, והכלב בא איתי וליווני כל הדרך, עד בואי לביתי כאשר איתם במו עיניכם.

אבא מסיים את סיפור, ופנה אלינו ואמר: מאחר שכל זה נעשה לי בזכות ארבע סעודות של שבת, אם כן בני, מבקש אני מכם עליכם לעשות כבוד השבת יותר מכפי יכולתכם, ותקיימו ד' סעודות בכל התענוג והכבוד. ואנו קיימנו כל דבריו ומאז ועד עתה דרכנו להוציא ממון רב לכבוד שבת קודש."

שני החכמים שמעו בהתרגשות את הסיפור, ונחה דעתם. במוצאי שבת יצאו מביתו והודו לו על השבת הנפלאה והמתוקה.

פעם אחת לא חזר אבי מהכפרים ביום חמישי והתחלנו לדאוג לו מאוד וחיכינו לבואו. ויום חמישי עבר, וליל שישי גם הוא עבר, ויום שישי זרח ואנחנו התחלנו לדאוג, ובשבת כבר הרגשנו שנפשנו פורחת מרוב דאגה.

והנה, הגיע יום ראשון ולפתע אבא הגיע רוכב על חמורו, עייף ומאובק, ומאחוריו משתרך כלב שחור איום למראה.

רצנו לאבא וחיבקנו אותו, והוא אמר: קודם כל ניכנס לבית. נכנסנו, ולהפתעתנו הוא הכניס עמו את החמור לתוך הסלון. אבא ניגש לחמור ופתח את השקים, ולעינינו הנדהמות נשפכו מהשקים אבנים טובות ומרגליות וזהב.

ואבא פתח וסיפר: כאשר גמרתי את מסחרי ביום חמישי כהרגלי, יצאתי לדרכי לשוב לביתי, ובדרך פגש אותי ערבי אחד וקרא לי: "יהודי, יהודי, יש לי דבר אחד מיוחד, תקנהו ויהיה לך רווח גדול". אני בתומי הלכתי איתו ולא ידעתי שהוא לסטים מזוין שמרוקן את הנשדד מכספו ואחר כך הופך את הנשדד לארוחת הצהרים לכלבו השחור.

בהכנסי לביתו, ממשיך אבא ומספר, תיכף ומיד התנפל עלי ושלל ממני את כל כספי ואת החמור, והביאני אצל כלבו השחור והאימתני.

ואני בראותי נפשי בצרה צרורה של מוות, יראה ורעד יבוא בי ואימת מוות נפלה עלי ואין מפלט. ביקשתי ממנו בקשה אחרונה, שינעל אותי בחדר אחד עד מוצאי שבת ואחר כך יעשה בי כרצונו, ונעתר לבקשתי.

ולא היה לי כלום מלבד כד מים וחלות לחם מיובש, וכאשר נכנסה השבת בסעודה ראשונה הבאתי קצת מים וקצת פת ואמרתי: "רבונו של עולם, אין לי יין לקידוש, אבל יהי רצון מלפניך שיהיה חשוב קצת המים האלו כיון, וכאילו קדשתי על היין ואכלתי את הפת". והוספתי וביקשתי: "רבונו העולמים, גלוי וידוע לפניך שסעודה זו היא כנגד יצחק אבינו ע"ה, יהי רצון שבזכות יצחק אבינו ע"ה תצילני מיד הרשע הזה".

וכן בשחרית עשיתי כך, ואמרתי בזכות אברהם אבינו הצילני מיד הרשע הזה, וכן במנחה אמרתי בזכות יעקב אבינו ע"ה, ובסעודה רביעית אמרתי בזכות דוד המלך ע"ה ובזכות אליהו הנביא זכור שבת כהלכתה.

סיפר הגאון רבי עמוס כהן מאשדוד זיע"א:

בימים ההם, עוד טרם תקופת השימוש בכלי רכב ממונעים, היתה הניידות ממקום למקום משימה מורכבת שהתפרסה על פני ימים רבים.

פעם הוצרכו שני תלמידי חכמים לנסוע לעיר רחוקה, מסע שהתפרס על פני חמישה ימים. ביום ראשון הם יצאו לאחר תפילת שחרית, וביום חמישי מאוחר בלילה הם הגיעו.

עייפים ומותשים הם הסתובבו ברחובות העיר וחיפשו אחר נפש חיה. עוד הם הולכים ויהודי בעל לבוש מכובד ניגש אליהם והתעניין לשלומם. הם סיפרו לו על מטרת בואם.

היהודי האיר אליהם פנים וביקש: "אנא, בואו לביתי". הם התלוו אליו והגיעו לביתו המפואר. החכמים לנו אצלו ולמחרת פנו אל בעל הבית והודו לו.

בעל הבית פנה אליהם שוב וביקש: "הישאר אצלי גם לשבת קודש". ולשמחתו הרבה הם הסכימו. הוא הקצה למענם פינה מכובדת בסלון, והם התיישבו והחלו ללמוד.

הבית החל הומה ככוורת דבורים, משלוח הגיע מהאטליו, דפיקות נשמעו על הדלת ובפתח עמד השליח מחנות הדגים ובידו ארגז, ואחריו נחתו בסלון האופה, החנווני ומוכר הממתקים, ולבסוף הגיע האחרון ובידו בקבוקי יין משובחים

סומק כיסה את פני החכמים, והם ניגשו לבעל הבית ואמרו: "אם כל זה בשבילנו ולכבודנו, אנחנו הולכים, אין ברצוננו שתוציא כל כך הרבה כסף למעננו".

בעל הבית חיך ואמר להם: "אני שמח מאוד שזכיתי לארח על שולחני שני תלמידי חכמים, אבל דעו לכם שכל הכסף שהוצאתי, הוא לא בשבילכם אלא לכבוד שבת, ודעו לכם כך אני קונה בכל שבת".

החכמים התפלאו: "מדוע אתה טורח כל כך לכבוד שבת?"

ובעל הבית פתח וסיפר: "אבא שלי היה רוכל, ודרכו היתה לצאת כל יום ראשון עם מאה דינרים, איתם היה קונה סחורה ויוצא למכור אותה בכפרים מיום ראשון עד יום חמישי, ואת כל מה שהיה מרוויח היה מוציא לכבוד שבת בלי גוזמא, כך דרכו כל הימים ומעולם לא חסר אחת מד' סעודות השבת באופן שהיה מכבד שבת כהלכתה.

מנהגי חודש ניסן

יש ללמוד הלכות הפסח קודם לחג שלושים יום, כדאיאתא בגמ' (מגילה לב): משה תיקן להם לישראל שיעסקו בהלכות פסח בפסח, עצרת בעצרת וחג בחג והיה עומד ומזהירן על כל הלכות פסח, וכיון שהלכות בפסח הם רבות מאוד, וכן הלכות יום טוב, יש לשנן היטב היטב כדי שהאדם ידע את המעשה אשר יעשה ולא תצא תקלה מתחת ידו, ובעיקר הרבנים פוסקי ההלכות ידרשו לרבים בהלכות אלו מפזרים והלאה ובעיקר בשבת הגדול כדי להקיף את רוב ההלכות הנוגעות לחודש ניסן ובעיקר בדיקת חמץ, שריפת חמץ, ליל הסדר וחג הפסח.

התפילות בחודש ניסן

בחודש ניסן אין אומרים בו תחנון ובמנחה של שבת אין אומרים צדקתך, והסיבה לכך כי בא' בניסן הוקם המשכן, וכן בימים הראשונים היתה עבודת הקרבנות ע"י הנשיאים, לאחר מכן ימי הפסח, יצא שרוב החודש קדוש ולא אומרים בו תחנון, ולכן כל חודש ניסן יש בו שמחה (ש"ע ס' תכ"ט סב'), וכן אין אומרים בו למנצח יענך ותפלה לדוד.

כיון שבימים אלו היתה בניית המשכן וכל נשיא שבט הביא את קרבנו לכן נוהגים לומר את פרשת הנשיאים (כמובא בסידורים בסדר לחודש ניסן), כל יום את הנשיא שלו מיום ר"ח ניסן, וביום ל"ג ניסן אומר עד' כן עשה את המנורה'.

עוד כתב השו"ע (שם) שאין מספידים כל חודש ניסן אלא לתלמיד חכם ובפניו, פירוש בהלוויה עצמה, אבל אם זה לא בפניו אסור להספיד כל חודש ניסן, ואין מתענים בו וחודש זה הוא ראש חודשים לחודשי השנה (שמות יב' ב')

ברכת האילנות

מברכים פעם אחת בשנה ברכת האילנות שהיא ברכת הראיה, ודווקא שיש פרחים על האילן, והוא עץ שמוציא פירות (ולא סרק), וצריך שיהיו שני אילנות ועדיף משני מינים, ואפשר לברך ברכה זו בין ביום ובין בלילה ובלבד שיראו הפרחים, ויש מקילים לברך אפילו בשבת, ובפרט אם תהיה הברכה ברוב עם, וגם על הנשים חלה המצוה הזאת להודות לה', ומי שיש ביכולתו לברך מחוץ לעיר עדיף, אבל אם קשה לו וכ"ש אם מבטל אותו מתלמוד תורה יוכל לברך בתוך העיר.

סוף זמן הברכה הוא שכבר אין פרחים על העץ, ובדרך כלל הוא בסוף חודש ניסן, ובעיקר בשנה מעוברת, ויש להקפיד להיות זרזין מקדמים למצוות שהרי הפריחה התחילה כבר באדר (מ"מ זמן הברכה הוא רק בחודש ניסן).

מנהג קמחא דפסחא

כתב הרמ"א שיש מנהג לחלק חטים לעניים לצורך פסח וכו', וכן היום ב"ה יש אנשים רבים וטובים וכן ארגונים למיניהם שעוזרים ומסייעים לאנשים הנצרכים לכך מ"מ אם יש לו קרוב עני הוא קודם. ויש להזהר בכבודם של אותם הנצרכים לכך שלא יבאו לידי בזיון והכל בדרך כבוד הדדי, ואומר המדרש: אומר הקב"ה מי שמשמח ארבעה שלי אני משמח ארבעה שלו. פירושו מי שמשמח את העני אשתו בנו ובתו אני משמח אותך את אשתך את בנך ואת בתך. ולכן כל אדם ואדם יתן לעניים קמחא דפסחא כדי שגם הם יוכלו לשמוח בחג הפסח ואחד המרבה ואחד הממעיט ובפרט שיכוון לבו לשמים.

הליכה לבית עלמין בחודש ניסן

כתב הרמ"א (ס' תכ"ט ס"א) שאין אומרים צידוק הדין בכל חודש ניסן, וכן נוהגים שלא ללכת לבית העלמין ואם יוצא יום השנה (יארצאית) בימי ניסן משום שהוא חודש של שמחה אין ללכת לבית העלמין, ובפרט אם יודע שיגיע ע"י כך לבכי, ולכן מי שנפטר לו מת בימי ניסן בשנים שעברו עולים לבית העלמין בערב ראש חודש ניסן כיון שזו דרך תפילה ולא מתעורר לבכי על המת. ובפרט שהנשמות נמצאות שם בכל השנה בער"ח וגם ב-טו' בחודש כדברי האר"י ז"ל, וכך צריך לנהוג. אבל ללכת לקברות צדיקים בימי חודש ניסן מותר ללכת ללא שום מניעה, וכן המנהג ללכת מאז ומימי קדם ללא עוררין.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

יהי ממחרת החתונה

כאמור, כדי לתת לילדים את האפשרות לפתח עצמאות ולקחת אחריות בריאה על חייהם, מן הראוי לשחרר את החבל לאט לאט ובהדרגה, ולתת להם להתמודד בכוחות עצמם. זוהי בעצם מטרת החינוך, מכל היבט שהוא, רוחני או גשמי.

בין אם נהגנו לחנך לאור הבנה זו ובין אם לאו, מגיע השלב בו הם יוצאים לדרכם ולבנות את חייהם. בתחנת המעבר המשמעותית הזו, ששמה 'נישואין', נדרשת הרבה מחשבה הנוגעת לגיבוש המדיניות מכאן ואילך.

להחמיא ולשבח - לפני שנכתוב על הצורך להיפרד בשלום לאחר הנישואין, נזכיר נושא חשוב לא פחות.

הצורך להחמיא ולשבח את בן הזוג שהצטרף זה עכשיו למשפחה, אינו מתחיל ונגמר בתקופת האירוסין ובשבועת ימי המשתה. בכדי להבטיח הרמוניה ואווירה מכבדת במשפחה בהרכבה החדש, יש להשקיע בכך שהמצטרפים הטריים יחושו מוכבדים ומוערכים. הורים שחיתנו את בנם בשעה טובה, חשוב מאד שישבחו את אשתו בעיניו, בפניה ושלא בפניה, ויעלו על נס את התנהגותה ותכונות האופי שלה. וכן לאחר שהבת התחתנה, יש לשבח את החתן ומעלותיו כדי להרבות את ההערכה בין שני בני הזוג. כדאי גם להביע בפני החתן או הכלה דברי הערכה על ההורים שלהם - אמירות שכאלו מגבירות שלום ואחוזה והערכה הדדית בין בני הזוג (ולהתעלם מן היצר האווילי לרמוז שדווקא המחוחנים עשו 'עיסקה' טובה יותר בכך שהשתדכו איתנו).

ואם אנו רואים חסרונות, חולשות, או דברים שלא מוצאים חן בעינינו? בשום פנים ואופן - אין לומר דבר וחצי דבר לילד שלנו. זה עלול לגרום נזק אדיר ב'שלום בית', וגם ביחס שלהם אלינו ההורים. אם משום שהילד יתבייש באשתו ולא יגיע איתה יותר, אם משום שהוא יספר לה מה שאמרנו לו עליה, והיא לא תאפשר לו להגיע אלינו. נחשפתי לא אחת למקרים שדרשו - כמוצא אחרון להצלת שלום הבית הטרי - התרחקות, במידה זו או אחרת, מההורים שמתחו ביקורת והכניסו את הזוג למגננה, למתח ולכעס כלפי ההורים, במקום לבנות את ביתם בשקט ובשלווה, או גרוע יותר: הביקורת 'התקבלה לנכון' וגררה מריבות ורגשות שליליים בין בני הזוג עצמם.

עיוורון מרצון - אחרי חתונה, וההורים מבקשים לוודא שהילד שבע רצון ומסתדר, הדרך הכי פשוטה לעשות זאת היא כמובן בדיבור ישיר - להתעניין אצלו אם הכל בסדר. אולם, עליהם להיזהר שלא 'לחפור' ולחטט מבלי שהתבקשו לעשות כן. למעשה, גם אם התבקשו, יש מקום לסרב להתערב. הורה שיתערב לטובת בנו או בתו, עלול בקלות לגרום לפגיעה שתיזכר על ידי החתן או הכלה שנים רבות. אפילו במקרים שהילד מתחנן שיעזרו לו, צריך לשקול שבע פעמים מה ואיך לעשות וזוהי לא ייתפס אצל בן הזוג כהתערבות, דבר שרק יחמיר את המצב ויעורר יותר שנאה או מריבות. לפעמים, זה יביא שגם הצד השני יפנה להוריו בטענה שהינכם מתערבים, ומשם ואילך, הכל עלול לרדת במדרון חלקלק.

עם כל הפיתוי 'לעזור' ולייעץ, חשוב להתאפק, ובשום פנים לא להפוך להיות צד בזוגיות של הילדים. הורים חכמים מוצאים את הדרך לעודד את ילדיהם הנשואים ליישר הדורים בינם לבין עצמם, או להתייעץ עם רב או מדריך כאשר ההורים נשארים מחוץ לתמונה

רגע חושבים

דניאל אליהו גרמן

התרופה הטובה ביותר לחיים אמתיים

ביום הרעה. וכאשר יבוא לו נזק גדול וצרה מצרות הזמן [העולם] – לא יבהל ולא יפחד ויסבלם סבל טוב. עצה טובה הביא ב'ספר הישר' (שער 6) הכנה לכל סיטואציה בחיים, והיא – ש'צריך להכין לב חזק ואמיץ לקבל המאורעות, ויחשוב בהם טרם בואם, וכשימצאוהו - הוא מזומן לקבלם".

צריך לדעת, שגם בקושי עצמו יש הרחבה שעל ידה יוכל לקבל כל מה שעובר עליו באהבה ולא יתבהל משום דבר [ל"מ קצ"ה]. על כן יחפש תמיד 'הרחבה' בצרה ויתפלל אליו יתברך שיהיה עימו ושיעזור לו להתמודד עם הדבר ולעבור אותו באמונה ובשמחה.

'משבר' הוא בעצם השתלמות בתפקיד מסוים, אשר לאחר מכן יוכל לעזור ולהבין אחרים ולהתחבר אליהם (שהרי כולנו עוברים פה במסע דומה). האישה שכורעת ללדת על ה'משבר', מתוך כל צירי הלידה הקשים נולדים להם חיים חדשים. כל שבירה היא רק לצורך בנייה (כעין 'פינוי בינוי') – האדם מתחשל והופך לחזק יותר! זכרו, כמו שלוחם לא נשלח לשדה הקרב לולא היה לו פרופיל צבאי גבוה והמפקד לא היה מאמין בו – ככה אתם, אם נשלחתם לעולם תדעו – הקב"ה מאמין בכם ובנשמתכם הגבוה שאתם מסוגלים לעבור את כל משוכות החיים!

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן בקרו באתר ישיבת אור דוד

האור החיים הקדוש כתב בספרו על התורה (בראשית מו,ז) שאלו [מבני ישראל] שקיבלו עליהם את גזירת השם באהבה לא השתעבדו במצרים, ואלו שלא קיבלום באהבה – השתעבדו. עוד כתב שהתרופה הטובה ביותר לכל בעיה – היא [קודם כל] לקבל אותה.

השם יתברך הטביע בחסדו טבע להתרגל לכל מצב ואפילו הגרוע ביותר ובמשך זמן מה נפשו שקטה עליו כאילו לא קרה דבר (חיי עולם).

והעיקר הוא להכיר שצער הנפש אינו תוצאת מציאות קיימת אלא הכל תלוי איך הוא מסתכל על העניינים ואיך הוא מקבלם. ולאדם ישנה האפשרות לשנות גישה כמו שכתב 'החזון איש': "הכל עוברים את החיים בעולם, אלא שיש המקבלים את כל מאורעותיהם מתוך שמחה, ויש אחרים, המקבלים אותם הדברים בעצב ובכי. הנגזר בין כך ובין כך לא ישתנה, אם כן הרי מוטב לעבור זאת עם חיוך".

התורה המשילה את האדם לעץ "האדם הוא עץ השדה", מה עצים לא עסוקים בלבכות על העלים הנושרים להם אלא טרודים בלייצר חדשים. כך אנחנו – נפסיק להתעסק ולהתמרמר על מה שאיבדנו ונתעסק בעשייה ויצירה חדשה.

ככל שנחזק בעצמנו את האמונה בבורא ככה פחות נתפעל מכל דבר. הרמב"ם כתב שככל שהאדם יותר לוקח מוסר, יתפעל פחות

סוד ההצלחה שלך לכל השנה!

בכל שנה מחלק הרב דניאל זר למעל 1,000 משפחות 'קמחא דפסחא' - כסף לחג הפסח לקניית צרכי החג!

כתב הזוהר הקדוש:

"סוד ההצלחה של האדם כל השנה תלוי בצדקה שהוא נותן לעניים לחג הפסח, שחודש ניסן הוא ראש החודשים וכמה שאדם נותן צדקה בחודש זה משפיע לו הצלחה לכל השנה"

ניתן לתרום 'קמחא דפסחא' לעניים ע"י ישיבת אור דוד:

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון: 03-570-12-12

להכנס לאתר הישיבה
בכתובת: Rabenu.co.il

לסרוק את הקוד ולתרום און-ליין
באתר ישיבת אור דוד:

